

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 382/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Dr. M. M., V., R., zastúpeného advokátkou JUDr. T. V., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípisom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy sp. zn. MAG S ORM 34884/10/10844, MAGS ORM 53249/09/315566 z 24. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Dr. M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2010 doručená sťažnosť Dr. M. M. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie základného práva na inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prípisom Hlavného mesta

Slovenskej republiky Bratislavy sp. zn. MAG S ORM 34884/10/10844, MAGS ORM 53249/09/315566 z 24. marca 2010.

Sťažovateľ sa podaním označeným ako „*Žiadosť o zmenu príslušnej časti Územného plánu hlavného mesta SR Bratislavy (r. 2007)*“ obrátil na Magistrát hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy (ďalej len „magistrát“). Predmetom tejto žiadosti bola jeho požiadavka na zmenu funkčného využitia územia, na ktorom sa nachádzali nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa „*vedené na liste vlastníctva 4012 k. ú. V., parcela číslo 4287 o výmere 751m² a parcela číslo 4288 o výmere 751 m²*“. Sťažovateľom navrhovaná zmena spočívala „*v zmene funkčného využitia týchto parciel z funkcie vinice na iné nepoľnohospodárske využitie*“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že vo svojej žiadosti „*zdôraznil, že na pozemkoch -parcelách č.4287,4288 je ilegálna skládka nepotrebnéj výkopovej zeminu, ktorá pochádza zrejme z výstavby rodinných domov v okolí, na parcelách sa nachádzajú aj kusy monolitného betónu, stavebnej suty, tehál, ocele ako aj komunálneho odpadu, znehodnotenú je takmer celé územie bývalých vinohradov rozprestierajúce sa medzi obslužnou cestou a železnicou. Znehodnotenú pozemky majú taký rozmer, že ich nemôžem prenajať ani ako poľnohospodársku pôdu ani ich žiadnym iným spôsobom upotrebiť. Odpad, ktorý tvoria obrovské kamene, betón, stavebná sutina je navezená od obslužnej cesty vo vrstve približne 2 metrov a v svažitom teréne dosahuje nad železničnou traťou hrúbka vrstvy až do výšky 5 metrov. Požiadal som porušovateľa prostredníctvom právnej zástupkyne, pretože je som r. štátnym občanom, trvalé bývam vo V., neovládam slovenský jazyk, aby vykonal ohliadku a tak na mieste samom sa presvedčil o trvalom znehodnotení parciel a posúdil, či skutočne sa môžu naďalej využívať ako vinice, alebo poľnohospodárska pôda. Upozornil som správny orgán na znehodnotenie pôdy i priesakom zrážkovej vody cez odpad. ... Naposledy dňa 20.4.2010 vykonal Obvodný úrad životného prostredia ohliadku 8.7.2009 bola pracovníkmi Obvodného úradu životného prostredia vo veci sp.zn.ZPH/2008/00924/KOK vykonaná ohliadka a pri ohliadke bolo zistené, že komunálny a veľkorozmerný odpad nebol odstránený. Rozhodnutím zo dňa 20.5.2010 uložil spoločnosti E., s.r.o. sídlo B., aby z pozemkov č.4288 a 4287 odstránili výkopovú zeminu, pretože zistili, že pracovníci tejto firmy vyvážajú výkopovú zeminu zo stavieb na okolité pozemky, nielen na moje pozemky.*

Kto však vyviezol a uložil komunálny odpad, kusy betónov a iný odpad, nebolo zistené. Prakticky celé veľké územie medzi železnicou a obslužnou cestou je znehodnotenú pre akékoľvek poľnohospodárske využitie.“.

Magistrát odpovedal sťažovateľovi na jeho žiadosť prípisom sp. zn. MAG S ORM 34884/10/10844, MAGS ORM 53249/09/315566 z 24. marca 2010, v ktorom mu oznámil, že *„vzhľadom k dlhodobej koncepcii územnoplánovacej prípravy a k stanovenej metodike a regulatívom v platnej územnoplánovacej dokumentácii na úrovni regiónu, obce i zóny, nie je vhodné uvažovať so zmenou funkčného využitia parciel č. 4827 a 4288 v k. ú. V.“.* Poukázal pritom na vlastnú viazanosť záväzným regulatívom územného rozvoja č. 3.23 obsiahnutým prílohe č. 2 všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja č. 20/2008, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu veľkého územného celku Bratislavský kraj v znení neskorších predpisov. Z uvedeného regulatívu, ktorý bol v sťažnosťou napadnutom prípise magistrátu doslovne odcitovaný, vyplýva potreba *„vylúčiť v záujme zachovania prírodného, kultúrneho a historického dedičstva urbanistické zásahy na vinohradníckych plochách vo vinohradníckych oblastiach na svahoch Malých Karpát, ktoré môžu byť využívané len ako vinice v zmysle príslušných právnych predpisov“.*

Podľa názoru sťažovateľa z odpovede magistrátu *„je zrejmé, že sa jednak mojou žiadosťou zaoberal povrchne a jednak aj to, že vôbec nevykonal ohliadku znehodnotených pozemkov nielen mojich ale aj pozemkov okolitých susedov. ... Porušovateľ sa len formálne zaoberal mojou žiadosťou, svoje tvrdenie o tom, že pozemky majú naďalej slúžiť ako vinice resp. poľnohospodárska pôda, podoprel len všeobecným odporúčaním ÚPN VÚC Bratislavského samosprávneho kraja.“.*

Sťažovateľ sa domnieva, že *„listom porušovateľa z 24.3.2010, ktorý odkazom na znenie územného plánu veľkého územného celku Bratislavského samosprávneho kraja, na všeobecné regulatívy územného rozvoja celého Bratislavského samosprávneho kraja a odporúčania, bez náležitého preverenia skutočného stavu veci a bez vykonania všetkých potrebných a dostupných dôkazov a to v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre náležité posúdenie konkrétneho prípadu občana vlastníka pozemku a k využitiu účelu pozemku tak, aby sa nezasahovalo do ochrany vlastníctva, porušil moje základné práva na spravodlivý proces na inom orgáne“.* Postup Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy hodnotí

sťažovateľ ako „nesprávny úradný postup, pretože porušovateľ mal preveriť skutočný stav veci, najmä v prípade, keď som už konkrétnymi skutočnosťami poukázal na to, že skutočný stav veci nie je v súlade so stavom v evidencii správnych orgánov a preto sa mal zaoberať sa dôslednejšie mojou žiadosťou“.

Na základe už uvedených skutočností sťažovateľ vyslovil presvedčenie, že „Listom porušovateľa zo dňa 24.3.2010 č. k. MAG ORM 34884/10/10844, MAGS ORM 53249/09/315566, ktoré mi bolo doručené 5.4.2010 boli porušené moje práva zakotvené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Citované ustanovenia svojou povahou spadajú do právneho inštitútu práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl.6 ods. 1 Dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele Druhej hlavy Ústavy SR. Totiž „čl.46 ods. 1 zaručuje predovšetkým prístup k súdu, pretože len v takom prípade sa vytvárajú podmienky na domáhanie sa práva na nestrannom a nezávislom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“, a navrhol, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezhom:

„1. Základné právo sťažovateľa Dr. M. M. podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, postupom t.j. listom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zo dňa 24.3.2010 č. MAG S ORM 34884/10/10844, MAGS ORM 53249/09/315566 porušené bolo.

2. Hlavnému mestu Slovenskej republiky Bratislavy prikazuje vo veci ďalej konať.

3. Hlavné mesto Slovenskej republiky je povinné zaplatiť trovy právneho zastupovania v sume € 254,88 na účet advokátky JUDr. T. V. do 30 dní do právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom porušenie svojich základných práv v súvislosti s postupom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava pri vybavovaní jeho žiadosti o zmenu časti územného plánu mesta, konkrétne prípisom sp. zn. MAG S ORM 34884/10/10844, MAGS ORM 53249/09/315566 z 24. marca 2010.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tom, že Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava svojím prípisom označeným ako „*Odpoveď na žiadosť o zmenu územného plánu hl. m. SR Bratislava*“ sp. zn. MAG S ORM 34884/10/10844, MAGS ORM 53249/09/315566 z 24. marca 2010 porušilo jeho základné právo „*na spravodlivý proces na inom orgáne*“.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd je toho názoru, že list, ktorým magistrát odpovedal na žiadosť sťažovateľa, nie je rozhodnutím ani opatrením a v okolnostiach posudzovaného prípadu ho nemožno považovať v zmysle citovaného ustanovenia § 49 zákona o ústavnom súde ani za nespochybniteľný dôkaz o (inom) zásahu, ktorý by mal spočívať v tom, že magistrát odmietol konať a rozhodovať o sťažovateľom podanom návrhu a že by tým zároveň odmietol poskytnúť právam sťažovateľa požadovanú ochranu. Žiadosť sťažovateľa o zmenu územného plánu totiž nie je možné považovať za procesný návrh, ktorý by mal za následok začatie správneho konania podľa osobitných predpisov. Keďže sťažnosťou napadnutý list

magistrátu nemá identifikovateľné právne účinky v podobe vzniku, zmeny alebo zániku práv sťažovateľa, nie je individuálnym správny aktom ani iným zásahom do sťažovateľových práv (mutatis mutandis III. ÚS 40/2001, III. ÚS 155/08).

Nad rámec uvedeného odôvodnenia ústavný súd poznamenáva, že opísaný skutkový stav v sťažnosti poukazuje na primárny problém sťažovateľa s ochranou jeho vlastníckeho práva pred neoprávneným zásahom spočívajúcim v nelegálnom umiestňovaní odpadu na jeho pozemkoch, ktorá je sťažená tým, že sťažovateľ je cudzinec a nezdržuje sa trvalo v danom mieste. Ústavný súd s poukazom na to, že nie je povolaným orgánom na poskytovanie právnych rád alebo podobných poučení účastníkom konania, k tomu iba stručne konštatuje, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje pre podobné prípady dostatok iných účinných právnych prostriedkov na ochranu vlastníctva vrátane opravných prostriedkov proti rozhodnutiam príslušných štátnych orgánov.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd uzatvára, že nezistil relevantnú súvislosť medzi sťažnosťou napadnutým listom magistrátu a označenými právami sťažovateľa, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2010